

A la mare i al pare els dic pel nom.
Ahir vaig saber que la mare tindrà un
bebè. M'hi vaig repenjar del coll i li vaig
demanar:

–Que et fa mal?

Ella va somriure, em va fer una
abraçada tan grossa com una catedral i
em va dir:

–El meu tresor!

Em va agradar. Els tresors són molt
importants.

Al pare li vaig dir:
–Ets el millor pare del món! No et
canviaria per res.
–Per res de res? Ni per la millor joguina
de l'univers? –em preguntà.
M'ho vaig estar rumiant una estona
per fer-lo enfadar i de seguida li vaig
respondre:
–Ni per això!
I em va explotar un petó tan fort que
semblava el coet d'una festa.
–Ximplet, ximplet, ximplet... –li vaig dir.
I per cada «ximplet», un altre coet.

M'agrada ser a la fusteria de l'Al i veure com talla la fusta i fa mobles.

A mi em va fer un vaixell, un cotxe antic...

Jo també tindrè una fusteria!

L'Andrea es queda a casa per tenir cura de mi. Però ara he crescut i, després d'estendre la roba, toca el violí. Vol tornar a la seva orquestra.

–Les teves mans han nascut per al violí –li digué l'Al.

–I per rentar els plats –se'n rigué l'Andrea.

